

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 .
3 luni	8 .
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRATIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Competința „RATIONE PERSONAE” a Judecătorilor de Ocoale în materie de quasi-delict de d-l Ihe Oprescu;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. I: Marina Borcea Cârștică ș.a. cu Gherghina Stan Patenta;

Idem: Gh. Gh. Greeff cu Ministerul Domeniilor;

Idem, s. II: Primăria Ploești cu Societatea de Bazalt;

Curtea de apel din Iași, s. II: Berman Iuster cu Principile Dimitrie M. Sturza, Marcu și Calman Fischer;

Judecătoria Ocolului I Galați: Francisk Gh. Avgherino cu Th. Vasiliu, contestație la urmărire;

Reforma Codului de Procedură penală Italian;

Informații.

COMPETINȚA „RATIONE PERSONAE”

A

Judecătorilor de Ocoale în materie de quasi-delict

După art. 55, din legea Judecătorilor de ocoale, toate cererile, în materie personală și mobilă, de orice natură ar fi ele, se judecă de aceste judecătoria, în cea din urmă instanță până la 50 lei inclusiv, capital și interese, iar cu apel până la 1500 lei inclusiv, capital și interese.

Este incontestabil, că, acțiunile, derivând dintr'un fapt ilicit, cum sunt, de exemplu: acelea pentru daune provenite din incendii de păduri, de recolte, de construcțiuni, etc., cauzate de schinteile locomotivelor C. F. R. sau din accidente, întâmplate pe liniile ferate, ca: ucideri sau răniri de persoane, ori de vite, sfărâmare de vehicule etc., sunt niște acțiuni personale și mobiliare.

Toate aceste acțiuni, până la valoarea indicată în art. 55, menționat mai sus, urmează, dar, să se judece de către Judecătorii de ocoale.

Care este, însă, judecătorul de ocol competente a judeca asemenea acțiuni? Acela al domiciliului pârâtului, sau și acela al locului, unde faptul ilicit s'a săvârșit?

Înainte de modificarea Codului de procedură civilă, nu încăpea discuțiune că, toate acțiunile personale și mobiliare, chiar derivând dintr'un fapt ilicit (quasi-delict), intrau în competența judecătorului domiciliului său reședinței pârâtului.

În lunga mea carieră de avocat al Căilor Ferate Române am avut, este adevărat, la unele instanțe, oare-cari discuțiuni în această privință, dar numai asupra faptului, dacă pagubele cauzate, de exemplu, prin incendiare de la schinteile locomotivelor, erau sau nu bine cerute și la judecătorul locului, unde s'a petrecut faptul.

Motivele pe cari se întemeiau, cei ce susțineau afirmativa, erau de două feluri:

Mai întâiu, se susținea că, prin incendiarea unei păduri, unei recolte sau unei construcțiuni, se produc daune, relative la un imobil și, după dispozițiile art. 77 din legea Judecătorilor de ocoale, cererile, referitoare la asemenea daune, urmează a se adresa la judecătorul locului, unde este situat imobilul.

În al 2-lea rând, se mai susținea că, administrația C. F. R. fiind a Statului și Statul aparținând întregii țări, asemenea acțiuni se pot intenta și la judecătorul locului unde s'a petrecut faptul.

De alt-fel, chiar cei ce susțineau aceste teorii, încă nu erau convingși de temeinicia lor, căci, de cele mai multe ori, în acțiunile de asemenea natură, mai chemau, alături de Direcțiune, pe unul din prepușii săi cu domiciliul în ocolul judecătorului, la care se adresa, spre a se asigura mai bine de competența aceluia judecător.

Dar și această discuțiune a fost înlăturată cu desăvârșire, în cele din urmă, căci Înalta Curte de casație secția I, chemată a se pronunța într'un proces intentat Direcțiunii de un domn Nicolae Badiu din Galați, pentru daune din incendiul de recoltă, a stabilit, printr'o decizie din 14 Maiu 1896, următoarea jurisprudență:

«Acțiunile personale și mobiliare, urmând a fi adresate către judecătorul domiciliului său reședinței pârâtului și administrațiunile sau stabilimentele publice, trebuind a fi citate prin biourile lor, la scaunul administrațiunii, urmează că Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române, care și are sediul la București, acțiunile personale și mobiliare în contra acestei Direcțiuni, cum ar fi, de exemplu, cererile de daune pentru

pagubele cauzate prin incendiare, provenită de la schinteile locomotivelor, urmează a fi îndreptate înaintea instanțelor judecătorești din București». (Afacerea a fost judecată în primă instanță la Judecatorul de ocol No. 1 din Galați și în apel la Tribunalul Covurlui s. I care a dat sentința No. 28 din 1895).

Astăzi, când, în urma modificării Codului de Procedură civilă, s'a introdus în art. 58 o dispozițiune, care nu era în vechiul art. 58 și anume că:

«Acțiunile născute dintr'un fapt ilicit, se pot judeca sau de tribunalul unde faptul ilicit s'a săvârșit, sau de tribunalul domiciliului pârâtului, reclamantul având alegerea între mai multe tribunale competente», toți cei cu pretențiuni de daune, rezultând din quasi-delicte, și îndreptează reclamațiunile lor la judecătorul locului, unde s'a săvârșit faptul.

La prima vedere, s'ar părea că cestiunea nu comportă nici-un fel de discuțiune, față cu noua dispozițiune prevăzută în art. 58 din Procedura civilă modificată.

Examinată, însă, chestiunea, din punctul de vedere al legăturii strânsă, ce urmează să existe între toate legiurile țării, cu dozebire în materie de procedură, soluțiunea ei trebuie dată în limitele dispozițiunilor prevăzute în legea organică a Judecătorilor de ocoale cu privire la afacerile, ce sunt date în competența acestor judecătorii.

Dispozițiunile, coprinse în legea Judecătorilor de ocoale, nu pot fi nici înlăturate, nici modificate. Judecătorii de ocol sunt ținuți să observe cu strictețe aceste dispozițiuni și să nu recurgă la alte legiuri,— mai cu seamă calea de procedură—, de cât numai atunci când legea lor specială nu prevede verii-o dispozițiune relativă la afacerea, ce li s'a supus spre judecare.

Ori, în cazul ce ne preocupă, legea Judecătorilor de ocoale prevede, în mod clar și precis, procedura de urmat în privința chemărilor în judecată. Iată ce zice art. 77:

«Cererea în judecată se va aduce la judecătorul domiciliului său reședinței pârâtului. Dacă cererea este relativă la un imobil, ea se va adresa la judecătorul locului unde este așezat imobilul».

La ce anume cereri se referă acest art. atât de categoric? De sigur la acțiunile în materie personală și mobilă *de ori-ce natură ar fi* ele prevăzute de art. 55 din aceeași lege. Intre art. 55 și 77 din legea Judecătorilor de ocoale este o legătură atât de strânsă în cât unul (55) indică felul acțiunilor, iar cel alt (77), unde trebuiesc adresate.

Când, dar, în legea specială a Judecătorilor de ocoale, există niște atari dispozițiuni categorice, se mai poate susține că, în acțiunile, personale

și mobiliare, chiar derivând din faptele ilicite, urmează a se aplica dispozițiunile prevăzute de art. 58 din Procedura civilă modificată?

Credem că nu. Și această credință o întemeiam și pe faptul că, chiar legiuitorul, când a modificat Codul de Procedură civilă, a avut grija să declare în art. 740 din acest cod: Toate legile, decretele și regulamentele, contrarii aceste legi, afară de dispozițiile de procedură, coprinse în Codul comercial, sunt desființate, adăogând, tot de o dată, că, *actuala lege a Judecătorilor de pace rămâne în vigoare până la noi dispozițiuni*. Ce rezultă din acest text de lege? Ceea-ce am arătat mai sus că judecătorul de ocol nu trebuie și nici n'are nevoia să recurgă la Procedura civilă, când în legea sa organică este indicată procedura de urmat în ce privește chemarea în judecată.

Înainte de a termina găsesc că este locul aci a face mențiune despre un articol apărut în *Curierul Judiciar*, No. 43 din 9 Iunie a. c. intitulat: competența «*ratione personae vel loci*» a Judecătorilor de ocoale în materie comercială. Prin acest articol, autorul său d-l Nic. M. Părvulescu, avocat din Ploești, discută cestiunea dacă și în materie comercială, asemenea acțiuni nu ar trebui intentate numai la judecătorul domiciliului pârâtului potrivit art. 77 din legea Judecătorilor de ocoale, iar nu după cum se prevede în art. 897 Codul comercial.

Deși, în materie comercială, mai cu seamă, astăzi, când, prin modificarea art. 55 din legea Judecătorilor de ocoale s'a suprimat cuvintele, —*chiar și comerciale*,— din vechiul art. 55, cestiunea nu pare așa de simplă spre a ajunge la concludsiunea d-lui Părvulescu, totuși, față cu argumentația d-sale, găsesc că părerea, ce emite, este rațională.

Dacă, dar, în materie comercială se poate susține, și încă cu mult temei, că acțiunile personale și mobiliare trebuiesc intentate la judecătorul domiciliului pârâtului, în materie civilă, nu mai încapе îndoială că asemenea acțiuni, mai cu seamă când se zice, *de ori-ce natură ar fi*, nu se pot adresa de cât judecătorului de la domiciliul său reședința pârâtului, singurul pe care legea organică a acestui judecător 'l declară competente, prin art. 77 din această lege.

București, 15 Iulie 1905

Ilie Oprescu

Avocat al Căilor Ferate Române

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I
Audiența de la 18 Februarie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier
Marina Burcea Cârștică ș. a. cu Gherghina Stan Patenta ș. a.

Cerere reconvențională. — Introducerea ei direct în apel.—Dacă o asemenea cerere, care este în strânsă legătură cu cererea principală și care tinde la micșora-

rea efectelor acelei cereri poate fi considerată ca o cerere nouă care nu se poate face direct în apel. — (Art. 327 Pr. civilă).

Când, printr'o cerere în judecată se pretinde restituirea unui teren dinpreună cu construcțiunile aflate pe el, ear prin o cerere reconvențională se pretinde despăgubiri pentru valoarea construcțiunilor, o asemenea cerere reconvențională făcută în apel nu este de cât corolarul acțiunii principale, care tinde la micșorarea efectelor ei și prin urmare, această cerere constituie un adevărat mijloc de apărare, care se poate face pentru prima oară în apel.

Decisiunea No. 77/905. — Casată, în urma recursului făcut de Marina Burcea Cârștică ș. a., sentința Tribunalului Vlașca No. 410 și 7686/903 date în proces cu Gherghina Stan Patenta ș. a.

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de de d. consilier G. Liciu ;

Pe d. avocat Livian în desolvarea motivelor de casare ;

Pe d. avocat Urlici în combateri ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

•Violarea art. 327 Pr. civ. și exces de putere căci cererea ce se făcea înaintea Tribunalului care tindea la numirea unui expert pentru valoarea clădirilor făcute de mine pe terenul revendicat, era un simplu mijloc de apărare al drepturilor mele și nu o cerere nouă, deci rău Tribunalul 'mi-a respins această cerere.

Având în vedere sentința Trib. Vlașca cu No. 410/903, atacată prin recursul de față, din care rezultă : că Gherghina Stan Patenta — intimată de azi în recurs — cu autorizația soțului său, a intentat în contra recurenților Marina Burcea Cârștică, Stanca Sandu Stoica Logofătu și Sandu Stoica Logofătu, acțiune în revendicarea a jumătate din 7 pogoane și 19 prăjini pământ de cultură, iar în contra recurentului Constantin Oprea, pentru revendicarea a jumătate din 400 stâneni pătrați loc de casă, ce 'i se cuvine ca mostenire din averea rămasă pe urma defunctului Tudor Oprea, care a fost improprietar în baza legii rurale din 1864, asupra aceluși pământ, și pe care recurenții 'i stăpânesc în întregime fără nici un drept ;

Având în vedere că tribunalul constatând în fapt, că intimata Gherghina Stan Patenta și cu recurenta Marina Burcea Cârștică, ca rude colaterale, în gradul de vere primare cu defunctul Tudor Oprea, li se cuvine a împărți între ele, în două părți egale, conform art. 675 C. civ., averea numitului defunct, a condamnat pe Marina Burcea Cârștică, Stanca Sandu Stoica Logofătu și Sandu Stoica Logofătu să lase în plină proprietate și stăpânire, reclamantei Gherghina Stan Patenta, jumătate din locul de cultură, și pe Constantin Oprea jumătate din locul de casă ;

Având în vedere că recurentul Constantin Oprea, a cerut d'înaintea tribunalului, în apel, să se facă o expertiză pentru evaluarea construcțiunilor făcute de dânsul, de bună credință, pe locul revendicat de la el, spre a 'i se restitui de către reclamanta Gherghina Stan Patenta, valoarea acelor construcțiuni ;

Că, tribunalul, a respins această cerere a recurentului C. Oprea, pe motiv că pretenția pentru valoarea construcțiunilor de pe locul revendicat, ar constitui o cerere nouă, care, conform art. 327 Pr. civ., nu se poate face direct în apel ;

Considerând că acțiunea îndreptată în contra recurentului Constantin Oprea, având de obiect restituirea locului împreună cu construcțiunile de pe dânsul, iar sus numitul cerând de asemenea a nu fi condamnat la restituirea aceluși loc fără a fi despăgubit de valoarea

rea construcțiunilor ce făcuse pe el, ambele aceste cereri reciproce se găseau într'o strânsă legătură una de alta, așa că cererea reconvențională nu era de cât corolarul acțiunii principale și tindea la micșorarea efectelor ei ;

Că, în starea aceasta de drepturi conexe, cererea lui Constantin Oprea constituia un adevărat mijloc de apărare, care, conform art. 327 Pr. civ., se putea face pentru prima oară la instanța de apel, iar nu o cerere nouă, după cum a judecat tribunalul prin sentința atacată cu recurs ;

Considerând că, ast-fel fiind, acest mijloc de casare invocat se găsește întemeiat ;

Considerând că în ce privește al doilea motiv de casare, el a fost retras și nu a fost susținut în instanță ; Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 4 Martie 1905

Președinția D-lui C. G. ȘTEFANEȘCU, Consilier

Gh. Gh. Greeff cu Ministerul Domeniilor

Acțiune în revendicare. — Pământ situat în Dobrogea și devenit proprietatea Statului Român, în urma anexării Dobrogei. — Dacă Statul care revendică poate fi obligat a 'și dovedi dreptul său de proprietate asupra locului ce revendică. — (Art. 3 și 16 din legea pentru regularea proprietății în Dobrogea și art. 1169 C. civil).

Din combinațiunea art. 3 și 16 din legea pentru regularea proprietății în Dobrogea, rezultă că Statul Român a devenit și a rămas proprietar pe toate locurile din Dobrogea, după anexarea acestei părți la România, afară de acelea pe cari particularii le aveau ca mülk și mirie.

Prin urmare, într'o acțiune în revendicare intentată de Stat pentru asemenea pământ, nu Statului 'i incumbă sarcina de a 'și dovedi dreptul de proprietate asupra locului în litigiu, ci părții care pretinde că ar avea vre-un drept asupra aceluși loc.

Decisiunea 105/905. — Respins recursul făcut de Gh. Gh. Greeff, contra sentinței Tribunalului Tutova No. 336/901, dată în proces cu Ministerul Domeniilor.

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier M. Paleologu ;

Pe d-l avocat P. Bors, în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat Rioșeanu, în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate :

•Violarea art. 1169 Cod. civ. căci Tribunalul admite reclamațiunea Statului, fără ca reclamantul să fi presintat vre-o probă în dovedirea acțiunii sale.

•Greșită interpretare și aplicare a art. 476 Codul civil, căci reclamațiunea Statului de revendicare nu este pentru un teren care n'ar fi proprietate particulară ; din contra, terenul ce se revendică este în proprietatea și posesiunea mea și a autorilor mei încă de sub guvernul Otoman. Prin urmare, Statul, ca reclamant, este dator să dovedească că a posedat vre-o dată acest teren și, prin consecință, face parte din domeniul public.

•Exces de putere și violarea art. 16 din legea pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea, când Tribunalul, fără a motiva, respinge susținerea noastră făcută în virtutea menționatului articol, căci prin această lege se stabilește anume cari sunt terenurile ce rămân proprietatea Statului în Dobrogea.

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că Statul a intentat în contra recurentului Gheorghe Gh. Greeff acțiune în revendicarea unui loc,

în întindere de 2 hectare 9500 m. p., situat pe teritoriul comunei Tulcea, și că ambele instanțe de fond au admis acțiunea ca întemeiată ;

Având în vedere că tribunalul, întemeiându-se pe actul de cumpărătoare exibat de intimatul Gheorghe Gh. Greeff, în apărarea sa, pe planul de parcelare al viilor comunei Tulcea, exibat de Stat, pe constatarea locală și expertiza efectuată în cauză, precum și pe depozițiunile martorilor ascultați constată în fapt că intimatul Gheorghe Gh. Greeff, care avea cumpărat de la Ivan Stoian Radef zis și Gradinaref, locul cu No. 307, s'a întins cu stăpânirea și peste locul cu No. 306, proprietatea Statului, care s'a revendicat de acesta prin acțiunea care face obiectul procesului de față ;

Considerând că pe lângă că sentința atacată se menține pe această constatare de fapt, stabilită în sus arătatul mod, Statul și-a sprijinit acțiunea sa și pe temeiul art. 16 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea ;

Considerând, în adevăr, că, după dispozițiunile acestui articol, Statul Român a intrat și a rămas în toate drepturile de proprietate pe care le avea Imperiul Otoman înainte de anexarea Dobrogei la România ;

Că din combinațiunea acestui articol cu art. 3 din aceeași lege rezultă că Statul Român este proprietar pe toate locurile din Dobrogea, afară de acelea pe care particularii le au ca mülk și mirie ;

Considerând că, față cu acest principiu, incumba intimatului Gh. Greeff sarcina de a dovedi dreptul de proprietate asupra locului în litigiu, pe care nu numai că nu l-a dovedit, dar, din contra, Statul și-a dovedit acțiunea sa în sus arătatul mod ;

Considerând că, ast-fel fiind, nu poate fi vorba în specie de violarea principiului în materia probațiunilor, stabilit de art. 1169 C. civ., și nici de violarea art. 16 din legea pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea, după cum se pretinde de recurent ;

Că de asemenea nu poate fi vorba nici de violarea art. 476 C. civ., care nu este aplicabil în specie și de care tribunalul putea să nu se ocupe în cazul de față ;

Considerând că, ast-fel fiind, motivele de casare invocale se găsesc neîntemeiate ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 14 Ianuarie 1905

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Primăria Ploești cu Societatea de Bazalt

Prescripție cincinală. — Creanțele Statului. — Dacă dispozițiunile privitoare la prescripțiunea creanțelor Statului se aplică și comunelor. — (Art. 126 din legea organizării comunelor urbane).

Dobânzi. — Dobândă pe timpul trecut — Dacă poate produce și dobândă, și anume în ce condițiuni. — (Art. 1080 C. civ.).

1. După art. 122 din legea contabilității generale a Statului, aplicabilă și comunelor, în ce privește creanțele Statului simpla cerere de plată făcută în termen util de creditor, este suficientă pentru a întrerupe prescripția cincinală.

Ast-fel, somațiunile făcute unei comune de a achita capitalul și dobânzile datorite, întrerupe prescripția cincinală ce curgea în folosul comunei.

2. Dobândă pe timpul trecut poate produce dobândă prin cerere în judecată sau convențiune, atunci când ar fi în discuțiune o dobândă datorită cel puțin pentru un an întreg.

Decisiunea 19/905. — Respins recursul făcut de Primăria Ploești, contra decisiunii Curții de

de apel București, s. III, cu No. 82/904, dată în proces cu Societatea de Bazalt.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan ;

Pe d. avocat Costescu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d. avocat Paul Negulescu în combateri.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare :

I. «Comuna Ploești, voind a dovedi, prin martori experți, că lucrările de basaltare a orașului Ploești, s'a executat de societatea de basalt în condițiuni proaste și cu călcarea contractului de antreprisă, așa în cât deteriorările existente și-au origină în proasta executare a lucrărilor, contra dispozițiunilor art. 1198 Cod. civ. i s'a refuzat admiterea probei testimoniale de și utilitatea acestui sistem de probare se demonstrase Curții prin o serie de acte doveditoare în cauză.

«Curtea procedând ast-fel a violat dispozițiunile articolului citat.

Având în vedere că din decisiunea Curții de apel și sentința Tribunalului ale cărei motive au fost adoptate de Curte, se constată că Societatea anonimă de basalt artificial și ceramică de la Cotroceni din București, a acționat în judecată pe Primăria orașului Ploești, spre a-i plăti, între altele o sumă de 243120 lei capital și dobânzi exigibile până la 31 Octombrie 1903, și să i plătească dobânda convențională de 7% conform contractului, de la 31 Octombrie 1903 și până la achitare ; că Primăria s'a opus pe motiv că lucrările de pavarea trotarelor n'au fost executate conform contractelor, cerând pentru dovedirea acestora martori și expertisă ; și apoi că în tot cazul dobânzile anterioare date de 18 Noembrie 1898 datorite de comună ar fi prescrise, conform art. 1907 C. c. ; că Tribunalul respinge obiecțiunile primăriei ca nefondate și admitând acțiunea societății condamnă pe Primărie a-i plăti capitalul cerut ; iar dobânda convențională de 7% i o acordă numai la capital, nu însă și la dobânzile capitalisate ; Curtea de apel, în urma apelului Primăriei și al Societății, respinge pe al Primăriei și admitând pe al Societății condamnă pe Primărie a-i plăti dobânda legală de 6% și la dobânzile capitalisate ; că Primăria orașului Ploești, nemulțumită, a făcut recursul de față ;

Considerând că utilitatea admiterii probei testimoniale, atunci când legea permite, este o cestiune de fapt, lăsată prin urmare la aprecierea instanțelor de fond ; că în specie Tribunalul ca și Curtea de apel care admite motivele acestuia, motivând în de ajuns în utilitatea probei testimoniale și a expertisei invocate de Primărie, ea scapă de controlul acestei Inalte Curți ;

Că așa fiind acest motiv de casare urmează a fi respins ca nefondat ;

Asupra celui de al doilea motiv de casare :

II. «Societatea de basalt, cerând de la comună, cu începere de la 1895 și 1896, procente în valoare de lei 116747 bani 75 pentru o creanță necertă, nelichidă, neexigibilă încă, comuna Ploești a invocat art. 1907 Cod civ. Curtea a respins fără motiv legal acest mijloc de apărare al comunei, de și textul acesta de lege e aplicabil în privința orî căror dobânzi plătibile cu anul său la termene periodice mai scurte de și nu există o întrerupere în sensul art. 1865 Cod civil, din partea societății.

Considerând că art. 122 din legea contabilității generale a Statului, aplicabilă și comunelor conform art. 126 din legea pentru organizarea comunelor urbane, prevede, prin derogăție la art. 122 din legea contabilității generale a Statului, articol care nu reproduce de cât dispozițiunile art. 1907 C. civ., și a art. 1865 C. civ., că în ceea ce privește creanțele privitoare pe Stat simpla cerere de plată făcută în termen util de creditor, este suficientă pentru a întrerupe prescripția ;

Considerând că în specie, instanțele de fond constată că Societatea de basalt prin somațiunile adresate Primăriei orașului Ploești de a-i achita capitalul și do-

bănzile datorite, s'a conformat sus arătatelor texte de lege; că așa fiind dânsa a întrerupt prescripția cincinală ce curgea în folosul comune;

Asupra celui de al treilea motiv de casare:

III. • Dobânzile să fie producătoare de dobânzi nu e suficient a fi datorite pe un an întreg, și a fi cerute în justiție, ci trebuie să fie direct cerute de creditorul reclamant capitalizarea lor de la justiție, căci numai capitalul poate produce interese, dar interesele necapitalizate nu pot produce dobânzi. Aceasta rezultă din diferența de redacție care există, între articolul 1088 și 1089 Cod. civ. După întâiul articol dobânda legală a capitalului se datorează din ziua cererii în judecată.

• După al doilea articol, interesele scăzute ale unui capital nu pot fi producătoare de dobânzi de cât prin o cerere judiciară de capitalizarea intereselor.

• Legiuitorul a pus această regulă riguroasă relativă la dobânda dobânzilor, din cauza neîncrederei ce-i inspiră anatocismul care din grăunțe face movilă, datorie.

• Cererea de capitalizarea intereselor neexistând din partea societății de basalt, Curtea a violat litera și spiritul art. 1089 Cod civ., acordând societății de basalt dobânda legală de 6%, la dobânzile reclamate în sumă de 116747 bani 75 și necapitalizate de justiție încă.

• Violându-se, dar, de Curte în pronunțarea deciziei comerciale No. 82/904 articolele 1907 și 1198, 1089 Cod. civ. ».

Având în vedere că art. 1089 ce prevede că dobânda pe timpul trecut poate produce dobândă, prin cerere în judecată și convențiune atunci când ar fi în cesiune o dobândă datorită cel puțin pentru un an întreg;

Considerând că în specie Curtea de fond constată că Societatea de basalt prin acțiunea intentată Primăriei a cerut dobândă la dobânda datorită pe timpul trecut, și că această dobândă era datorită pentru mai mult de un an întreg, că așa fiind, prin acordarea dobânzei legale de 6% la această dobândă datorită, Curtea de fond departe de a fi violat dispozițiile art. 1089 C. c., s'a conformat întocmai, așa că și acest motiv de casare, urmează a se respinge ca nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secțiunea II

Audiența de la 6 Aprilie 1905

Președinția D-lui I. I. VRĂNCEANU, Președinte

Berman Iuster cu Principile Dimitrie M. Sturza, Marcu și Calman Fischer

Contract de arendare.—Arendarea unui imobil la două persoane deosebite. — Transcripțiunea ambelor contracte.—Dacă pentru validitatea unora din aceste contracte este suficientă numai faptul transcripțiunii unuia înaintea celui alt.—(Art. 722 și 723 Pr. civilă).

Legiuitorul, prin art. 722 Pr. civ. a instituit formalitatea transcripțiunii actelor constitutive de drepturi asupra imobilelor, și ca consecință a prevăzut prin art. 723 același cod, că dobânditorul unui drept asupra unui imobil în specie, arendașul, pe un timp mai mult de trei ani, care a transcris contractul său, se poate prevala de lipsa de transcripțiune a aceluiași drept, a unui contract de arendă anterior, a aceluiași imobil, chiar dacă a avut cunoștință de existența aceluși contract, iar pentru ca această transcripțiune să dea tărie unui act și să îl facă opozabil actelor anterioare dobândite dar ne-transcrise trebuie ca actul însuși iar nu numai transcripțiunea lui să nu fie infectat de viciul fraudei.

Ast-fel, când se stabilește că, al doilea dobânditor de drepturi, a organizat fraudă și a pre-

parat mijloacele prin cari să ademenească pe proprietar ca să conlucreze cu dânsul la fraudarea primului contractant, contractul său este infectat de viciul fraudei, așa că de și transcris anterior primului contract, trebuie să sufere consecințele anulării lui.

Curtea deliberând,

Asupra apelurilor interjectate contra sentinței Tribunalului Iași, Secțiunea II, No. 75 din 13 Martie 1904 precum și contra Jurnalului aceluiași Tribunal No. 2950 din 12 Iunie 1903, de Principele Dimitrie M. Sturza, prin procuratorul său general Dimitrie A. Sturza, Marcu și Calman Fischer și Berman Iuster, toate aceste apeluri, jonctionate prin jurnalele No. 1948, 1976 și 2372 din 1904:

Având în vedere că obiectul procesului dintre părți este pe de o parte cererea lui Berman Iuster de a se recunoaște că contractul său de arendă de la 10 Aprilie 1902 a moșiiilor Flămânzii, Stroești și Cernești, proprietate a Principelui Dimitrie M. Sturza, legalizat de Legațiunea română din Paris la 11 Aprilie, anterior în dată contractului de arendă a aceluiași moșii, dat de proprietar lui Marcu și Calman Fischer la 6 Maiu 1902, de și este transcris la 17 Maiu 1902, posterior transcrierii contractului fraților Fischer, de la 11 Maiu același an este însă opozabil acestora pentru că contractul lui Fischer este obținut prin viclenie, iar pe de altă parte cererea reconvențională a Principelui Dimitrie M. Sturza de a se recunoaște că convențiunea intervenită la 10 Aprilie 1902 la Dièppe între d-sa și B. Iuster, pe baza căreia acesta reclamă, nu este un contract de arendă ci numai o promisiune de arendare, care nu leagă părțile de cât numai dacă s'ar fi încheiat ulterior un contract, și în cazul când s'ar admite că acea convențiune ar fi un adevărat contract să se declare nul pentru că consimțământul Principelui ar fi fost smuls prin dol;

Considerând că, în acest diferend dintre părți, prima cesiune ce se impune discuțiunii și care trebuie rezolvată, este de a ști dacă convențiunea de la 10 Aprilie 1902, prin care Principele Dimitrie M. Sturza declară că arendează lui Berman Iuster moșiiile Flămânzii, Stroești și Cernești, este un contract de arendă care leagă pe părți, pentru ca apoi să vedem ce tărie are acea convențiune față de contractul de arendă de la 6 Mai 1902, dat în urmă de Prințul Sturza fraților Fischer pentru aceleași moșii;

Considerând că, din conținutul convențiunii încheiate la Dièppe la 10 Aprilie 1902 se vede că Principele Sturza a convenit să arendeze moșiiile sus arătate lui Berman Iuster, fixând termenul arendărei, prețul arendei, modul ei de plată, o garanție ce arendașul Iuster trebuia să depună în mâinile proprietarului ca siguranță pentru plata cășturilor, precum și alte condițiuni de arendare, referindu-se pentru condițiunile de detaliu la acelea cu cari în acel moment erau arendate moșiiile, pe cari condițiuni părțile declară că le cunosc și că le primesc; că, ast-fel fiind, din momentul ce consimțământul părților este constat, obiectul arendărei bine determinat, iar prețul arendărei stabilit între părți, convențiunea sus arătată întrunește toate condițiunile legii pentru ca ea să fie un contract de arendă și să lege pe părți;

Considerând că stipulațiunea din art. 7 al convențiunii, în care se zice: «cele-l-alte condițiuni din contractul actual se vor prevedea și se vor menține și în prezentul contract cu d-l Iuster, care se va încheia în România în Septembrie a. c. urmând a se autentifica și transcrie de tribunalul respectiv» nu este de natură să denote voința părților de a supune perfectibilitatea convențiunii scrise de la 10 Aprilie la Dièppe redacției unui nou contract în România, căci pentru ca un

contract consensual să se transforme într'un contract solemn, pentru ca din instrumentul probatoriū al unei convențiunii să se facă o condițiune de existență a convențiunii, trebuie că, fie dintr'o clauză expresă, fie dintr'o stipulațiune neîndoioasă, să se vadă intențiunea părților de a deroga de la dreptul comun și de a supune perfecțiunea și definitivitatea acordului lor condițiunii redactării unui act ulterior. Că de altminterlea din însăși redacțiunea stipulațiunii de mai sus reiese că părțile nu au înțeles a face din încheierea contractului în România, în luna Septembrie, o condițiune de existență sau cel puțin suspensivă a contractului, ci se vede clar, că ele au manifestat voința de a se da o nouă redacțiune contractului scris, petrecut între ele, și aceasta nu pentru a se constata acordul lor asupra actului juridic ce deja încheiasă, ci în scopul numai de a se prevedea și cele-l-alte condițiuni, din contractul cu care în acel moment erau arendate moșiile — condițiuni primite deja de părți, — așa în cât să facă un tot, urmând ca atunci contractul să se autentifice și transcrie la tribunalul respectiv din România;

Considerând că obiecțiunea reprezentanților Principelui Sturza că, fiind dată o arvună, convențiunea nu este de cât o promisiune, dat fiind caracterul de decizie al arvunei, nu este serioasă, de oare-ce din însăși convențiunea de la 10 Aprilie se vede că arvuna nu s'a dat asupra arendeii ci asupra garanției ce arendașul luster se obliga a depune în mâinile proprietarului până la expirarea arendării;

Considerând că susținerea reprezentanților Principelui Dimitrie M. Sturza că, dacă chiar ar fi recunoscută ca un contract de arendă, convențiunea sa cu Berman luster, totuși ea, este nulă, consimțimintul dolosive ale lui luster, nu este nici de cum întemeiată, pentru că faptele pe care ea se bazează și anume că luster ar fi calomniat către Principe pe frații Fischer, care în acel moment erau arendași numitelor moșii, chiar dacă s'ar constata că așa au fost, ele n'ar fi putut să aibă verii o importanță și să tragă în cumpănă ce a decis pe Prințul Sturza de a da contractul de arendă lui luster mai mult de cât câștigul ce găsea în enorma diferență de preț al arendeii ce acesta oferea de cât numai atunci când în același moment ar fi fost concurenții la arendare și frații Fischer, ceia ce nu a fost și nici s'a susținut; că de asemenea faptul că luster s'a dat că era arendaș și al moșiei Bădeni, fără a fi fost, — de și se susține fără a se combate — că era tovarăș la această arendare, — iarăși nu este o manoperă dolosivă care să fi decis pe Prinț a-i da moșiile în arendă, căci pe de o parte luster era persoană bine cunoscută Principelui și prin urmare și solvabilitatea sa, pentru că fusese arendașul său la alte moșii, iar pe de alta toate aceste spuse ale lui luster, Principele era în măsură de a controla prin administrațiunea din țară a averii sale, și dacă nu a făcut-o, aceasta dovedește că nu acestea au fost motivele care l'au decis să dea moșiile cu arendă lui luster ci numai prețul avantajos ce acesta oferea. Că, ceia ce denotă și mai mult că preținsele calomniilor ce luster ar fi debitat pe socoteala lui Fischer, nu au putut avea nici o înfrîurire asupra deciziunii Principelui de a da contractul de la 10 Aprilie, este faptul că densusul nu iea nici o dispozițiune pentru a se asigura de veracitatea lor, de și frații Fischer i erau datorii cu o sumă însemnată din prețul gospodăriei moșiilor, trecută arendașilor și de și aceștia mai aveau încă cinci ani de arendă a sus ziselor moșii, și este bine înțeles că, dacă preținsele spuse ale lui luster, că Fischer e gata a da faliment și a fugi în America, putea să preocupe și să îngrijească întru ceva pe Prințul Sturza, apoi aceasta putea să fie pentru sumele ce frații Fischer i datora cum și pentru rearendarea moșiilor după acei cinci ani, termen în care avea tot timpul să găsească un alt arendaș;

Considerând, în fine, că faptul că Berman luster, pentru a-și întregi capitalul de exploatare și-a asigurat participarea unor asociații înainte de a obține contractul de arendare, nu poate fi, nici o violare a dispozițiunilor contractului, art. 20 din contractul cu Fischer, al căror condițiuni le primise luster — ceia-ce, în orî-ce caz, ar fi dat loc la o acțiune în resiliare nu la o acțiune în nulitate — și nici o manoperă vicleană a lui luster, căci din chiar angajamentul cu acei participanți se vede că luster singur urma a lua cu arenda moșiile, iar ei nu aveau de cât dreptul de a participa la câștig și a furniza capitalul necesar exploatarei în proporție cu procentele ce fie-care și fixase, și în tot cazul, singurul contractant cu Prințul Sturza, fiind luster, asociații săi nu puteau avea nici o pretențiune față cu Prințul și nici un raport juridic nu i putea lega; dreptul lor neputându-se stabili de cât numai față cu luster și aceasta fără posibilitatea verii unei jigniri a drepturilor proprietarului față de arendașul său și fără nici un ameslec al participanților;

Considerând dar că, din toate punctele de vedere, fiind bine stabilită valabilitatea contractului de arendă petrecut între Prințul Dimitrie M. Sturza și Berman luster și constatată prin convențiunea scrisă și subscrisă de părți la 10 Aprilie 1902 la Dièppe, legalisată de Legațiunea română din Paris la 11 Aprilie, urmează a se cerceta dacă poate fi opozabil acest contract, transcris la 17 Maiu, contractului acelorași moșii obținut posterior de Marcu și Calman Fischer dar anterioramente transcris, la 11 Maiu;

Considerând că legiuitorul prin art. 722 Pr. civilă a instituit formalitatea transcripțiunii actelor constitutive de drepturi asupra imobilelor, și ca consecință a prevăzut prin art. 723 același Cod, că dobânditorul unui drept asupra unui imobil în specie arendașul pe un timp mai lung de trei ani, care a transcris contractul său, se poate prevala de lipsa de transcripțiune a aceluiași drept, a unui contract de arendă anterior a aceluiași imobil chiar dacă a avut cunoștința de existența acestui contract;

Considerând că, dacă transcripțiunea — creată de legiuitor în interesul ordinii publice, pentru siguranța transmisiunii proprietății și a operațiunilor relative la imobile — este o garanție în favoarea celor de al treilea, ca să nu cadă victime a unor proprietari puțin corecți și a unor contractanți neglijenți, nu este însă mai puțin adevărat că, în baza alin. 2-lea de sub art. 723 Pr. civ. ea nu poate fi un scut protector pentru acei cari, prin viclenie și printr'un concert fraudulos, caută să despoae de drepturile dobândite pe primul contractant;

Considerând că, casurile de viclenie exceptate de legiuitor de beneficiul acordat prin transcripțiune nu se pot restrânge și raporta, după cum se susține de apărătorii lui Fischer și Prințului Sturza, numai la faptul transcripțiunii, ci și la genesa însăși a actului constitutiv de drepturi, căci este inadmisibil a se admite că legiuitorul a voit sau cel puțin a putut gândi să consfințească acte imorale, de cea mai vădită rea credință, obținute prin manopere frauduloase și în dauna celor de bună credință, numai prin simplul fapt al publicității lor, al transcripțiunii. — Un act pătat la origina lui, obținut prin mijloace viclene — tot-d'auna și în toate casurile reprobate de legiuitor — nu poate căpăta tărie, nu se poate bucura de protecțiunea legii prin îndeplinirea unei simple formalități de transcriere într'un registru pentru cunoștința celor de al treilea; ceia-ce trebuie e ca actul în sine, ce se aduce la cunoștința celor-l'alți să aibă o existență legală, să fie el însuși, mai întâi de sine stătător. — A interpreta în sens restrâns legea și a limita casurile de viclenie numai la îndeplinirea formalității transcripțiunii este a face pe legiuitor ocrotitor al fraudei și al imoralității în dauna celor de bună credință. — Că, dar, singura interpretare sănătoasă, onestă, morală și moralisătoare ce se poate

da sus citatului text de lege, conformă și cu spiritul dominant al oricărei legiuiri, este că, pentru ca descripțiunea să poată da tărie unui act, să-l facă opozabil actelor anterior dobândite, dar netranscrise, trebuie ca actul însuși, iar nu numai prin descripțiunea lui să nu fie infectat de viciul fraudei ce se invoacă, cestiune ce se impune, în primul loc, a fi cercetată :

Considerând că este constat, în fapt, că Marcu Fischer, arendașul moșiilor Flămânzii, Stroești și Cernesti, care până la 10 Aprilie, când Berman Iuster, ia cu arendă acele moșii, nu s'a arătat amator a prelungi contractul ce avea până la 1907, îndată ce află de această arendare și știind că nu este transcrisă, obține la 30 Aprilie, în schimbul a 75000 lei, o asociațiune cu participanții lui Iuster, I. Spanier, Horovitz Spiegel, B. I. Freifeld și Naftali Freifeld, luând el 90% din cele 67% procente de aceștia aveau în această arendare iar din convențiunea secretă din aceeași zi se vede că această asociațiune făcută în condițiuni desavantajoase,—căci acea sumă de 75000 lei nu se putea restitui nici chiar în cazul când contractul dintre Iuster și Principe nu s'ar încheia sau s'ar resilia și cu participarea acestora cu 5% la pierdere și cu 10% la câștig,—era făcută în scopul de a-i servi ca să ajungă la desființarea contractului lui Iuster. Odată asigurat ametescul său în arendarea moșiilor făcută de Iuster, la 1 Mai Principele Sturza este încunoscător de Spanier și cei-l-alții, că ei sunt participanți la arendarea moșiilor și că, prin urmare, la încheierea contractului să figureze și ei, dând note detaliate Prințului pentru a-l convinge de pretensele lor drepturi, ferindu-se însă a spune că aceste drepturi erau trecute aproape în total lui Fischer, și imediat Marcu Fischer pleacă la Dièppe, însoțit de un avocat, întrebându-l mijloace cari să facă a nu se cunoaște plecarea lor, și acolo, după ce face pe Prințul Sturza să creadă că Iuster este insolubil, că asociații acestuia îi vor crea dificultăți căci cer a figura în contract, și, în fine, după ce mai întâi da printr'un act secret, legalizat de Legațiunea din Paris la 7 Mai, toate siguranțele că Prințul nu va avea nici o răspundere din faptul resilierii convenției cu Iuster și că orice daune la care ar fi condamnat vor privi pe Fischer, care va suporta singur toate cheltuielile procesului, hotărâște pe Prințul Sturza a-i da un nou contract de arendă al moșiilor Flămânzi, Stroești și Cernesti cu dreptul de a-l transcrie imediat, declarând Prințul de nul și neavenit actul, prin care recunoaște însuși că convenise cu Berman Iuster a-i arenda sus zisele moșii cu prețul și în condițiunile anume prevădute în actul de la 10 Aprilie intitulat convențiune.—Cu acest contract autentificat de Legațiunea Română din Paris la 8 Mai, pleacă Marcu Fischer și la 11 Mai îl și transcrie la Tribunalul Botoșani ;

Considerând că aceste fapte ale lui Fischer de natură a face pe Prințul Sturza să creadă că Berman Iuster este un arendaș insolubil, că va fi expus a avea mai mulți arendași în loc de unul, garantarea Prințului contra oricărei eventuale răspunderi, precum și o arendă mai mare cu 20000 lei, de cât cea dată de Iuster plus și renunțarea la 1000 copaci semiceri anual ce se obligase a da lui Iuster, unite toate acestea cu graba pusă de Fischer pentru a transcrie la Botoșani la 11 Mai un act ce se autentificase la Paris abia în ziua de 8 Mai, constituiesc o serie de manopere dolosive cari au avut puterea să facă pe Prințul Sturza să cadă de acord cu dânsul și ast-fel să-l decidă a da un nou contract de arendă al acelorași moșii lui Marcu și Calman Fischer, în dauna lui Iuster, căruia deja îi arendase acele moșii ;

Considerând că dacă al doilea dobânditor de drepturi trebuie să sufere consecințele anulării contractului său, atunci când s'a făcut complice al actelor dolosive ale proprietarului, apoi cu atât mai mult trebuie să sufere această anulare atunci când el însuși a organizat fraudă și a preparat mijloacele prin care se ademenea-

scă pe proprietar ca să conlucreze cu dânsul la fraudarea primului contractant ;

Considerând că cele-l'alte motive de nemulțumire deduse în apel contra jurnalelor premergătoare ale Tribunalului nu s'au desvoltat și susținut înaintea Curței ;

Considerând că ast-fel fiind apelurile Prințului Dimitrie M. Sturza și Marcu și Calman Fischer sunt neîntemeiate ;

Considerând că Berman Iuster nu și'a mai susținut apelul său.

Considerând, în ce privește cheltuielile de judecată, cerute de Iuster în apel că ele fiind făcute și în urma apelului său, care urmează a fi respins, cererea sa este neîntemeiată, că de altmintrelea cheltuielile acordate de Tribunal sunt îndestulătoare ;

Pentru aceste considerente redactate de D-1 consilier Al. Gh. Hinna, Curtea, respinge apelurile, etc.

JUDECĂTORIA OCOLULUI I GALAȚI

Audiența de la 15 Martie 1905

Franciska Gh. Avgherino cu Th. Vasiliu, contestație la urmărire

Cartea de judecată No. 797

Contestație.—Urmărirea averii soțului în contra căruia s'a pronunțat separația de patrimoniu.—Contestație din partea soției. — Neexecutarea sentinței de separație de patrimoniu în termenul prescris de lege. — Dacă nulitatea sentinței poate fi invocată de creditorii soțului, anteriori sau posteriori sentinței. — Vânzarea averii soțului de către soție pe temeiul acelei sentințe. — Nulitatea unei asemenea vânzări. — (Art. 1262 al. 2 și 1377 C. civil).

Hotărârea de separațiune de patrimoniu neexecutată în termen de o lună prin urmăriri începute și neîntrerupte se consideră ca nulă și neavenită, și o asemenea nulitate poate fi invocată cu succes de ori ce creditor, fie ei anteriori sau posteriori pronunțării acelei hotărâri.

Cu consecință a acestui principiu, vânzarea averii soțului făcută de soție în executarea unei asemenea sentințe, care nu a fost executată în termen, nu are nici un efect legal, și dar, acea avere poate fi urmărită de creditorii soțului.

Judecata,

Asupra contestațiunii introdusă de Franciska G. Avgherino prin petițiunea înreg. la No. 1813 din 5 Februarie 1905 la urmărirea exercitată de creditorul Tudorache Vasiliu contra debitorului Gheorghe Avgherino ;

Având în vedere cererile și opunerile părților, actele prezentate cum și dosarul Trib. Covurlui No. 2166/95 s. I-a ;

Având în vedere că, contestatoarea în susținerea contestației sale a invocat motivul că averea sechestrată aparține ei ca fiind separată de averea bărbatului său, debitorul de astăzi, și că în dovedire a prezentat în instanță sentința No. 143/96 care pronunță separația de patrimoniu, investită cu formula executorie la No. 197 din 3 Iulie 1896, cum și actul de vânzare mobilă autentificat de tribunalul Covurlui la No. 114 din 12 Ianuarie 1898 din care se constată că averea sechestrată este a contestatoarei, fiindu-i vândută de către debitor în urma separațiunii de patrimoniu când debitorul era executat ;

Având în vedere că, creditorul urmăritor a susținut că această sentință de separațiune de patrimoniu deși definitivă, totuși este nulă și fără efect de oare ce contestatoarea nu s'a conformat dispozițiunilor art. 1262 alin. 2 din Cod civ. de a executa în timp de o lună prin urmăriri începute și neîntrerupte, fapte ce le dovedește cu dosarul tribunalului Covurlui No. 2166/95 înaintate acestei instanțe cu adresa No. 4113/905 în urma cererii făcute de Franciska Avgherino ;

Că, contestatoarea față cu această susținere a creditorului a opus faptul că, creditorii posteriori nu pot cere anularea unei atari hotărâri pentru lipsă de formă și anume neexecutarea acelei sentințe în termenul prevăzut de art. 1262 C. civ. de oare-ce numai creditorii anteriori au acest drept;

Considerând că, legiuitorul prin nici un text de lege nu oprește pe orî ce creditor, fie el anterior sau posterior, de a opune nulitatea hotărârii separațiunei de patrimoniu, când ea nu s'ar fi pus în executare în termenul desfipt de lege; orî, în speșă din lucrările aflate în dosarul tribunalului Covurlui secția I-a se constată că, sentința separațiunei de patrimoniu pronunțată în sedința de la 30 Aprilie 1896 și definitivă la 3 Iulie acelaș an, a fost pusă în executare la 25 Octombrie 1896; apoi la 16 Ianuarie 1898 a intervenit un act de vânzare între soțul debitor și contestatoarea, ceea ce denotă că executarea a fost începută peste termenul de o lună și și n'a fost neîntreruptă și conlinuă ast-fel cum cere sus menționatul articol;

Considerând că, dacă este adevărat că creditorilor posteriori li se pot opune cu succes o hotărâre de patrimoniu, atunci când acea hotărâre s'a executat în termenul desfipt de lege, de oare-ce ei n'au putut să considere că aparținând debitorului bunuri eșite din patrimoniul lui printr'o hotărâre de separațiune de patrimoniu pronunțată și executată anterior existenței creanțelor, totuși situațiunea nu este identică în cazul în care hotărârea n'a fost executată în termen, de oare-ce în atare caz art. 1262 al. 2 Cod. civil o declară nulă și neavenită, așa în cât asemenea hotărâre nu mai poate fi opusă spre a stabili separațiunea de patrimoniu dintre bărbat și femei.

Prin urmare fiind stabilit că, separațiunea de patrimoniu de și pronunțată, totuși n'a operat nici un efect, trebuie admis că averea adusă de contestatoare la căsătoria ei n'a pierdut caracterul dotalității și rămâne a vedea, dacă vânzarea intervenită în urmă între ea și soțul ei, poate avea veri un efect legal și deci, dacă contestațiunea poate fi întemeiată pe un ast-fel de act;

Considerând că, potrivit art. 1377 C. civ. vânzarea nu se poate face între soți de cât în caz de separațiune de patrimoniu, când unul din soți dă celui-l'alt drept plata unei datorii o avere a sa;

Că așa fiind cu toată vânzarea operată obiectele urmărite astă-zi n'au încetat de a eși din patrimoniul soțului său și în condițiunile acestea contestatoarea nu poate veni să susțină că a devenit proprietara unor lucruri în baza unui act făcut în contra dispozițiunilor legii și care nu poate avea veri un efect;

Că așa dar, acestea fiind dovezile prezentate în susținerea contestației de față și cum aceste dovezl se găsesc neîntemeiate, cererea de față cată a fi respinsă obligând pe contestatoare să răspundă creditorului 15 lei spese;

Văzând și art. 632 și urm. Pr. civ. cum și 140 Pr. civ.;

Pentru aceste motive, respinge etc.

Judecător (s) G. Condopol.

Reforma Codului de Procedură penală Italian

Se știe că Italia se ocupă actualmente cu reformarea Codicelui său de Procedură penală, în care scop s'a și instituit o comisiune care lucrează la Roma.

În ziua de 28 August, comisiunea și-a terminat lucrările sale, iar acum se ocupă cu redactarea textelor și a raportului ce se va prezenta Parlamentului.

La 1890 s'a pus în aplicare ultima modificare a Codicelui de Procedură penală Italian și astă-zi,

după 15 ani de practică a acelor modificări, Italia găsește că numai răspunde stărei sociale de azi codul lor de Procedură penală și 'l modifică. Modificările sunt esențiale, mai ales în cât privește Curtea cu juri.

Iată o parte din ele:

1. Se suprimă actul de acuzare;
2. Se suprimă interogatorul inculpaților înaintea Presidentului;
3. Se dă o mai largă parte desbaterilor orale și interogatorului martorilor pus de jurați și apărare;
4. Puterile discreționare ale Presidentului se întind și la asesori;
5. Se dă o mai mare facultate în acordarea circumstanțelor atenuante;
6. Cu majoritate de 7 voturi se pronunță absolvirea inculpatului;
7. Se suprimă rezumatul Presidentului;
8. Când verdictul presintă greșeli se amână afacerea.

Mai sunt și alte modificări de o mai mică importanță pe cari le vom comunica cititorilor îndată ce Proiectul se va redacta definitiv de către comisie.

C.

INFORMAȚII

A apărut: În tipogr. Stab. de arte grafice, Ralian și Ignatz Samitca, Craiova. Anuarul Baroului avocaților pe anul 1905, de d-l P. Ghiațoiu, doctor în drept de la facultatea din Paris, avocat Craiova. Prețul 6 lei exemplarul. De vânzare la autor și principalele librării.

* * *

A apărut: LEGIUIREA GARAGEA, după ediția de la 1818, adnotată cu jurisprudența Curței de casație, de d-l Dem. D. Stoenescu, fost magistrat, avocat.

Prețul 5 lei. De vânzare la Curierul Judiciar.

* * *

A apărut, în Ediția «Curierului Judiciar», *Ediția II Noul Cod de Procedură civilă*, adnotat de d-l Ioan P. Sinescu, Consilier la Curtea de apel Galați, coprinzând: Modificările până în prezent, cu Desbaterile parlamentare și cu toată jurisprudența Curților și Tribunalele de la 1870, până în Iunie 1905, și se află de vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar», Calea Rahovei 5, București, unde este depositul general.

Prețul 4 lei exemplarul broșat, și 5 lei legat elegant în pânză.

Se expediază la orî-ce cerere, contra valoare: mandat sau ramburs.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită samele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mateă, investite cu ștampila Curierului Judiciar.